

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobkyně: **Mgr. E. Š.**
bytem X
zastoupena doc. JUDr. Zdeňkem Koudelkou, Ph.D., advokátem
sídlem Optátova 874/46, Brno

proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že ředitelka žalovaného nesvolala mimořádné zasedání zastupitelstva obce Želechovice nad Dřevnicí dle § 55 odst. 4 zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí a o změně některých zákonů,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně je zastupitelkou obce Želechovice nad Dřevnicí. Na ustavujícím zasedání zastupitelstva žalobkyně žádala o doplnění bodu do programu v podobě hlasování o zániku mandátu jiného zastupitele, Ing. Ivo Thurnera, neboť ten dle žalobkyně nesplňuje podmínku volitelnosti (bydliště v obci). Zastupitelstvo doplnění tohoto bodu neschválilo. Dne 21. 10. 2022 požádala žalobkyně ze stejného důvodu ředitelku žalovaného o svolání mimořádného zasedání zastupitelstva obce dle § 55 odst. 4 zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o obecních volbách“). Žádosti ředitelka žalovaného nevyhověla, což oznámila žalobkyni přípisem z 6. 12. 2022, neboť dospěla k závěru, že dotčený zastupitel volitelnost neztratil. K následnému podnětu žalobkyně se s tímto hodnocením ztotožnilo i Ministerstvo vnitra.
2. Svolání zastupitelstva obce Želechovice nad Dřevnicí dle § 55 odst. 4 zákona o obecních volbách se nyní po žalovaném žalobkyně domáhá prostřednictvím nečinnostní žaloby.
3. Krajský soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení o nečinnostní žalobě. Nečinnost ve smyslu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nastává tehdy, jestliže správní orgán má povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, avšak ve stanovené lhůtě tak neučiní. Žalobou na ochranu proti nečinnosti se nelze bránit každé pasivně správního orgánu, nýbrž pouze nečinnosti v podobě nevydání rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. nebo osvědčení.
4. Podle § 65 s. ř. s. je rozhodnutím úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti jeho adresáta. Judikatura tradičně vychází z materiálně-

formálního pojetí rozhodnutí. Aby byl určitý úkon správního orgánu rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., musí mít takový úkon především skutečně účinky rozhodnutí, tj. musí mít povahu individuálního správního aktu, jímž jsou konkrétní osobě přímo zakládána, měněna, odnímána nebo závazně určována práva nebo povinnosti. Judikatura ovšem zohledňuje i formální aspekty konkrétního úkonu. Rozhodnutí obvykle obsahuje výrok a odůvodnění, je vydáváno v rámci formalizovaného postupu, byť nemusí jít o řízení ve smyslu správního řádu, o průběhu a výsledku postupu je pořizována dokumentace a výsledek postupu je oznamován účastníkům řízení (srov. například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016 – 41, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 102/2018 – 39).

5. Žalobkyně se petitum žaloby domáhá toho, aby krajský soud uložil žalovanému (jeho řediteli) svolat mimořádné zastupitelstvo obce. Takovou pravomoc však především ředitel žalovaného nemá. Ředitel krajského úřadu může dle § 55 odst. 4 zákona o obecních volbách o svolání mimořádného zastupitelstva požádat. Pokud poté nebude požadovaného výsledku dosaženo, může sám zánik mandátu zastupitele vyslovit.
6. Postup dle § 55 odst. 4 zákona o obecních volbách se pak ani nezahajuje na žádost, jak se žalobkyně podle obsahu žaloby domnívá. Jde o postup výlučně z úřední povinnosti. Žalobkyně (stejně jako kdokoli jiný) má právo podat žalovanému podnět, což učinila, a žalovaný má povinnost se tímto podnětem zabývat, což také učinil; podle dokumentů připojených k žalobě se žalovaný „žádostí“ žalobkyně zabýval a o svém postupu ji vyrozuměl.
7. Žádost ředitele krajského úřadu o svolání mimořádného zasedání zastupitelstva dle § 55 odst. 4 zákona o obecních volbách nevykazuje materiální ani formální znaky rozhodnutí. Již z jazykového znění tohoto ustanovení vyplývá, že jde o „žádost“, tj. sdělení požadující, aby zastupitelstvo určitým způsobem konalo. Takové sdělení však především nikomu přímo a závazně žádá práva ani povinnosti nezakládá, nemění ani neodnímá. Zákon zároveň nepředpokládá ani žádné formální náležitosti tohoto sdělení adresovaného zastupitelstvu – sdělení není nijak formálně členěno, není výsledkem formalizovaného postupu (podle § 71 zákona o obecních volbách se na postupy dle tohoto zákona nevztahuje správní řád), nevede se o něm dokumentace a nikomu kromě zastupitelstva se ani neoznamuje.
8. Jednání popsané v žalobě – i kdyby k němu skutečně došlo – zcela zjevně a nepochybně nemůže být vzhledem ke své povaze nečinností žalovaného ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s. Pokud se žalobkyně domáhá provedení úkonu, kterého se jednoznačně dle judikatury domáhat nečinnostní žalobou nelze, neboť není rozhodnutím dle § 65 odst. 1 s. ř. s. ani osvědčením, je třeba žalobu odmítnout pro nedostatek podmínek řízení spočívající v plausibilním tvrzení nečinnosti (srov. též Z. Kühn, T. Kocourek a kol. Soudní řád správní: Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019). S ohledem na shora uvedené nejsou v nynějším případě splněny podmínky řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, neboť žalobkyně se domáhá ochrany ve věci, v níž žalovanému nepřísluší vydat rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. ani osvědčení. V takovém případě je na místě žalobu odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Je třeba zdůraznit, že krajský soud vychází z vymezení napadeného jednání žalovaného tak, jak je popsáno žalobkyní v žalobě a žalobním petitu, a nepřísluší mu toto vymezení jakkoliv domýšlet.
9. Krajský soud dále ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu (mezi mnohými např. rozsudek ze dne 17. 6. 2020, č. j. 8 Afs 183/2019 – 52) vážil, zda přichází v úvahu ochrana

žalobkyně prostřednictvím jiného žalobního typu, zejména subsidiární žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu dle § 82 a násl. s. ř. s. Platí totiž, že pokud žalobce mylně zvolil nesprávný žalobní typ (resp. pokud soud hodnotí povahu úkonu či nečinnosti správního orgánu, které mají být soudem přezkoumány, oproti žalobci odlišně), musí být žalobce vyzván, aby tomu přizpůsobil obsah žaloby. Výzva k překvalifikování žalobního typu však není nutná mimo jiné tehdy, pokud by ani po úpravě žaloby zjevně nebyly splněny podmínky řízení (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18).

10. Co se týče zásahové žaloby, judikatura (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 117/2017 - 46, č. 3631/2017 Sb. NSS) dovodila, že ochrana podle § 82 s. ř. s. je důvodná tehdy, pokud jsou kumulativně splněny všechny podmínky stanovené v tomto ustanovení. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka).
11. Stejně jako v případě nečinnostní žaloby je podmínkou řízení o zásahové žalobě přípustitelné (plausibilní) tvrzení nezákonného zásahu. Podmínky aktivní procesní legitimace nebudou dány, „je-li zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, původci či jiným okolnostem ‚zásahem‘ ve smyslu legislativní zkratky v § 82 s. ř. s., i kdyby byla všechna tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v myslitelném tvrzení nezákonného zásahu.“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019 – 39, shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2022, č. j. 10 As 25/2020 – 61, a ze dne 14. 4. 2023, č. j. 3 As 239/2022 – 38).
12. Podle § 55 odst. 1 zákona o obecních volbách *mandát člena zastupitelstva obce vzniká zvolením.*
13. Podle odst. 2 téhož ustanovení mandát zaniká a) odmítnutím slibu člena zastupitelstva obce nebo složením slibu s výhradou, b) rezignací, c) úmrtím, d) dnem voleb do zastupitelstva obce, e) dnem sloučení obcí nebo připojení obce k jiné obci.
14. Podle § 55 odst. 3 zákona o obecních volbách *kromě případů uvedených v odstavci 2 zaniká mandát člena zastupitelstva obce, vysloví-li to příslušné zastupitelstvo, z důvodů*
 - a) *pravomocného rozhodnutí soudu, kterým byl člen zastupitelstva obce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody,*
 - b) *že člen zastupitelstva obce přestal být volitelný (§ 5),*
 - c) *neslučitelnosti funkcí podle § 5 odst. 2.*
15. Konečně, podle odst. 4 téhož ustanovení *nevysloví-li zastupitelstvo obce na nejbližším zasedání zánik mandátu podle odstavce 3, ředitel krajského úřadu požádá o svolání mimořádného zasedání zastupitelstva, které se uskuteční nejpozději do 21 dnů od doručení této žádosti. Není-li zániku mandátu dosaženo, zaniká mandát člena zastupitelstva obce, vysloví-li to ředitel krajského úřadu.*
16. Zákon o obecních volbách rozlišuje dva okruhy případů zániku mandátu. Prvním okruhem je situace předvídaná v § 55 odst. 2 zákona o obecních volbách, v níž mandát zastupitele zanikne přímo ze zákona. Druhým okruhem případů jsou situace, ve kterých o zániku mandátu rozhoduje na základě stanovených důvodů zákonem uvedený orgán.

17. Odborná literatura se kloní k závěru, že „ačkoliv uvedená ustanovení hovoří o vyslovení zániku mandátu a navozují tak dojem, že se jedná o jakousi formu deklaratorních rozhodnutí, zjevně jde o rozhodnutí konstitutivní, neboť z textu zákona vyplývá, že mandát zaniká, až pokud dojde k vyslovení zániku mandátu“ (srov. Z. Kühn, T. Kocourek a kol. Soudní řád správní: Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019). Naproti tomu např. (byť podle krajského soudu vnitřně rozporný) náleze Ústavního soudu ze dne 10. 10. 2000, sp. zn. IV. ÚS 420/2000 (vztahující se k obsahově obdobné úpravě v předchozím zákoně), budí dojem opačný: „Ústavní soud proto zastává názor, že ke ztrátě volitelnosti a tedy i k zániku mandátu, dochází na základě skutečnosti, že došlo ke změně trvalého pobytu mimo obvod obce. Tuto právní skutečnost nelze zhojit ani anulovat a není tedy rozhodující, že k zániku *de iure* dojde až konstatováním této skutečnosti rozhodnutím zastupitelstva samotného, resp. rozhodnutím přednosty (resp. ministra vnitra u měst statutárních). Každý jiný výklad by vytvářel stav zcela nepřehledný a do jisté míry i nelogický. Dojde-li ke ztrátě volitelnosti a následnému zániku mandátu, nemůže takto zaniklý mandát být znovu nabyt jinak, než novou volbou. Jinak řečeno, rozhodnutí přednosty pouze deklaruje, že skutečnost vedoucí k zániku mandátu nastala. To, že k zániku mandátu dochází až ke dni rozhodnutí, je dáno logikou a účelem úpravy, která byla do zákona začleněna na základě praktických problémů vznikajících v původním právním prostředí. Předchozí úprava (zák. ČNR č. 298/1992 Sb.) totiž rozlišovala ztrátu mandátu, k níž docházelo přímo ze zákona a zánik mandátu, což v praxi často vedlo k situacím, kdy o ztrátě mandátu zastupitelstvo nevědělo, či vědět nechtělo, zastupitel tedy dále hlasoval a následně mohla být zpochybněna rozhodnutí orgánu samosprávy učiněná v této době. Z tohoto důvodu bylo v nové úpravě upuštěno od ztráty mandátu ze zákona a byl upraven pouze zánik mandátu, přičemž ustanovení § 55 odst. 3 bylo logickou reakcí zákonodárce na problémy, které vznikaly.“ Ústavní soud zde na jednu stranu tvrdí, že k zániku mandátu dochází již na základě ztráty volitelnosti, na druhou stranu ovšem dále uvádí, že „to, že k zániku mandátu dochází až ke dni rozhodnutí, je dáno logikou a účelem úpravy“. Bez ohledu na tento rozpor však poskytují úvahy Ústavního soudu pro krajský soud instruktivní vhled do účelu citované úpravy. V případech dle § 55 odst. 2 zákona o obecních volbách zaniká mandát ze zákona z důvodů, u nichž je vyloučeno, aby o nich zastupitelstvo nevědělo (resp. v případě úmrtí zastupitele je vyloučeno, aby zastupitel byl jednání přítomen), zatímco v případech dle § 55 odst. 3 zákona o obecních volbách zákonodárce považoval za vhodné zachovat účinky mandátu (tedy zejména účinky úkonů spojených s jeho výkonem) do doby vyslovení zániku mandátu.
18. Mají-li podle § 2 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodovat v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon, pak nyní posuzovaná věc se nepřímou dotýká věci voleb a – šířeji – práva na samosprávu dle čl. 100 a násl. Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“), neboť žalobkyně se v podstatě domáhá zásahu soudu do složení zastupitelstva obce. Takový zásah soudu samozřejmě obecně není vyloučen, nicméně mělo-li by k němu dojít mimo rámec volebního soudnictví, vede to zdejší soud k obezřetnosti; složení zastupitelstva je totiž primárně výsledkem politické soutěže ve svobodných a demokratických volbách.
19. Rozhodují-li kromě ochrany veřejných subjektivních práv (první věta § 2 s. ř. s.) soudy ve správním soudnictví i v dalších věcech, v nichž tak stanoví s. ř. s. (druhá část citovaného ustanovení), pak jednou z těchto dalších věcí je i rozhodování ve věcech volebních. Jak uvádí obecně Ústavní soud, „posláním úpravy této části volebního soudnictví proto není v prvé řadě poskytnutí ochrany subjektivním právům kandidátů a voličů, nýbrž ochrana volebního řízení či

procesu jako celku... Ochrana subjektivního práva v takovém řízení sice není vyloučena, je však jen reflexem hlavní funkce tohoto řízení.“ (náleze ze dne 26. 1. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 73/04).

20. Konkrétně, pokud je zpochybňována volitelnost konkrétního kandidáta existující již před skončením voleb, nabízí se ochrana prostřednictvím institutu zrušení registrace kandidáta dle § 89 s. ř. s. nebo neplatnosti voleb a hlasování dle § 90 s. ř. s. Obecným pravidlem přitom je povinnost domáhat se ochrany v co nejranější fázi volebního procesu, jinak již nebude ochrana v pozdější fázi poskytnuta. Pokud zastupitelstvo nebo ředitel krajského úřadu vysloví zánik mandátu zastupitele po skončení voleb, může se dotčený zastupitel (a vyjmenované subjekty) domáhat zrušení usnesení zastupitelstva nebo rozhodnutí správního orgánu návrhem dle § 91 s. ř. s. Jinou ochranu volební soudnictví nenabízí.
21. V případě okolností vedoucích k zániku mandátu řádně zvoleného zastupitele v průběhu volebního období svěruje zákon prostředky nápravy primárně samotnému zastupitelstvu; je na něm, aby usnesením vyslovilo zánik mandátu zastupitele. Tato úprava je logická, neboť jde primárně o záležitost samosprávy (tedy vlastního zastupitelského sboru). Pokud by daný mechanismus z nejrozumnějších důvodů nezafungoval, je dohled nad zákonností na úrovni státní správy svěřen řediteli krajského úřadu, který může nejprve iniciovat mimořádné zasedání zastupitelstva a subsidiárně sám rozhodnout o zániku mandátu zastupitele (jak již bylo řečeno, s možností přezkumu ve volebním soudnictví).
22. Zásah jiného subjektu do složení řádně ustaveného zastupitelstva mimo tyto procesní mantinely není *a priori* vyloučen (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 8 As 84/2011 – 208), pakliže k tomu ovšem hodlá tento subjekt využít nástrojů obecné úpravy s. ř. s. (tedy zejména žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, žaloby na ochranu proti nečinnosti nebo žaloby na ochranu před nezákonným zásahem), musí myslitelně tvrdit konkrétní přímý zásah do svých veřejných subjektivních práv. Soudy ve správním soudnictví totiž nejsou povolány k tomu, aby na základě návrhu občanů či zastupitelů konkurenčních politických subjektů průběžně monitorovaly, zda je k určitému okamžiku zastupitelstvo správně složeno. Zejména není na místě tímto způsobem do soudní síně „přenášet“ politické neshody uvnitř zastupitelstva. Je třeba mít na paměti též čl. 101 odst. 4 Ústavy, podle něhož *stát může zasahovat do činnosti územních samosprávných celků, jen vyžaduje-li to ochrana zákona, a jen způsobem stanoveným zákonem*.
23. S. ř. s. je „obrannou“ normou, která chrání veřejná subjektivní práva (§ 2 s. ř. s.). Není normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoli iniciovat prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví kontrolu jakéhokoli úkonu veřejné správy. Soud tedy přezkoumává pouze tu činnost veřejné správy, která zasáhne do veřejných subjektivních práv (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 – 86, nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019 – 39).
24. Žalobkyně ke své aktivní procesní legitimaci uvádí, že jako zastupitelka obce Želechovice nad Dřevnicí má právo podílet se na správě veřejných věcí obce a má právo na přístup k veřejným funkcím za rovných podmínek dle čl. 21 odst. 1 a 4 Listiny. Uvádí, že veřejné funkce mohou vykonávat jen ti, kteří je drží v souladu se zákonem, a pokud je někdo neoprávněně členem kolektivního orgánu s hlasem rozhodujícím (zastupitelstvo), je tím dotčena právní sféra všech ostatních členů tohoto kolektivního orgánu, ale i občanů obce, vůči kterým zastupitelstvo obce vykonává veřejnou moc a správu.

25. Takto široce ovšem podle krajského soudu přímé dotčení na veřejných subjektivních právech dle čl. 21 odst. 1 a 4 Listiny vykládat nelze. Podle čl. 21 odst. 1 Listiny mají občané právo podílet se na správě veřejných věcí přímo nebo svobodnou volbou svých zástupců. Uvedené ustanovení se týká aktivního volebního práva. V nynějším případě občané obce Želechovice nad Dřevnicí rozhodli o složení zastupitelstva obce ve svobodných volbách. Do složení zastupitelstva v této fázi bylo možné zasáhnout prostředky volebního soudnictví. Poté je vlastní činnost zastupitelstva při správě záležitostí patřících do samostatné působnosti obce zejména otázkou politickou. Není vyloučeno, že i při této činnosti dojde k dotčení subjektivních veřejných práv jiných osob (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2020, č. j. 6 As 233/2020 – 60), pod přímé dotčení na aktivním volebním právu ovšem žalobkyní tvrzené nesprávné složení zastupitelstva nespadá. Samotné složení zastupitelstva se tohoto práva dotýká toliko nepřímě. Je jisté ve veřejném zájmu, aby bylo zastupitelstvo složeno dle pravidel zákona (stejně jako kterýkoliv správní orgán), obecná kontrola zákonnosti však v těchto případech soudům ve správním soudnictví nepřisluší. Pod ochranu aktivního volebního práva nespadá právo každého občana obce kdykoliv iniciovat abstraktní soudní kontrolu složení zastupitelstva.
26. Obdobné dle krajského soudu platí i pro volební právo pasivní. Podle čl. 21 odst. 4 Listiny mají občané za rovných podmínek přístup k voleným a jiným veřejným funkcím. Citované ustanovení Listiny nechrání pouze rovný přístup k veřejné funkci ve smyslu vzniku funkce, nýbrž zahrnuje v sobě také právo na její nerušený výkon, včetně práva na ochranu před protiprávním zbavením této funkce (nález Ústavního soudu ze dne 12. 9. 2006, sp. zn. II. ÚS 53/06). Opět není možné vyloučit, že konkrétním jednáním zastupitelstva může dojít k zásahu do veřejných subjektivních práv členů zastupitelstva, popř. občanů obce, kteří se ucházeli o veřejnou funkci a nezískali ji. Žalobkyni však v nynějším případě nikdo veřejné funkce nezabavuje ani ji neruší při jejím výkonu. Dotčení své právní sféry žalobkyně výslovně spatřuje „pouze“ v tom, že zastupitelstvo je dle jejího přesvědčení nesprávně složeno.
27. Postup ředitele krajského úřadu dle § 55 odst. 4 zákona o obecních volbách proto dle krajského soudu nezasahuje přímo do práv zastupitelů (s výjimkou zastupitele, kterému zanikl mandát, případně náhradníka) ani občanů obce. V takovém případě proto tento postup nesplňuje první (zkrácení na právech žalobkyně) a pátou (přímou zásahu vůči žalobkyni) podmínku nezákonného zásahu ve shora uvedeném smyslu.
28. S ohledem na výše uvedené krajský soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť nejsou splněny podmínky řízení o žalobě proti nečinnosti. To, že žalovaný nepožádal o svolání mimořádného zastupitelstva obce Želechovice nad Dřevnicí dle § 55 odst. 4 zákona o obecních volbách (sám je přitom dle zákona ani svolat nemohl), nemůže být nečinností, neboť v takové věci se nevydává rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. ani osvědčení. Krajský soud tak učinil poté, kdy zvážil, zda s ohledem na tvrzení žalobkyně uplatněná v žalobě připadá v její situaci v úvahu ochrana prostřednictvím jiného žalobního typu. Dospěl přitom k závěru, že nikoliv.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. dubna 2023

David Raus v.r.
předseda senátu